

УДК 327:316.77+659.4
DOI: 10.60022/3(1)-17S

Пашкевич Марина Сергіївна

доктор економічних наук, професор
завідувач кафедри міжнародних відносин
Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», Україна

Pashkevych Maryna

Doctor of Economic Sciences, professor
Head of International Relations Department
Dnipro University of Technology, Ukraine
ORCID: 0000-0003-3012-1690

«VIBEWELL» ЯК КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ КОМУНІКАЦІЇ У ЗОВНІШНІЙ ПОЛІТИЦІ ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ

Анотація. У статті теоретично обґрунтовано нову концептуальну модель комунікації «Vibewell», яка розглядається як інноваційний формат стратегічної взаємодії у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин. Проаналізовано сучасні виклики зовнішньополітичної комунікації, зокрема деградацію традиційних форматів дипломатичного діалогу та зростання потреби у засобах, що сприяють побудові довіри, культурному резонансу та міжсуб'єктного порозуміння. Теоретичний аналіз спирається на парадигми публічної дипломатії, *soft power* та стратегічної комунікації, що дозволяє систематизувати виміри зовнішньополітичних комунікацій.

Новизна дослідження полягає у запропонованій концепції «Vibewell» як моделі, що інтегрує емоційно-резонансні, наративні та міжкультурні складові комунікації у діяльності державних та недержавних акторів міжнародного середовища. Запропоновано методологічні засади визначення компонентів цієї моделі, а також описано механізми її адаптації до зовнішньополітичних стратегій, які враховують як офіційні комунікаційні практики, так і неформальні міжкультурні діалоги.

Висунуто гіпотезу, що модель «Vibewell» посилює вплив на міжнародні аудиторії через створення спільного інформаційно-культурного поля, яке сприяє зміцненню позитивних асоціацій щодо зовнішньополітичних ініціатив держав, підвищенню ефективності комунікаційних стратегій, посиленню позиції держав у глобальних наративних структурах та формуванню нових платформ для міждержавного та міжкультурного діалогу.

Ключові слова: зовнішня політика, міжнародні відносини, стратегічна комунікація, публічна дипломатія, *soft power*, *vibewell*, комунікаційна модель.

"VIBEWELL" AS A CONCEPTUAL COMMUNICATION MODEL IN FOREIGN POLICY AND INTERNATIONAL RELATIONS

Abstract. The article provides a theoretical justification of a new conceptual communication model, "Vibewell", which is interpreted as an innovative format of strategic interaction within the domains of foreign policy and international relations. The study addresses contemporary challenges of external political communication, including the gradual erosion of traditional diplomatic formats, the decline of audience trust in institutionalized communication channels, and the growing demand for approaches that facilitate trust-building, cultural resonance, and intersubjective understanding in international engagement.

The theoretical framework of the research is grounded in the paradigms of public diplomacy, *soft power*, and strategic communication, which enables a systematic reconsideration of the communicative dimensions of foreign policy practices. On this basis, communication is conceptualized not merely as a process of message transmission, but as a multidimensional space of interaction where meaning, emotions, narratives, and cultural contexts intersect. Such an approach creates a foundation for rethinking communication instruments employed by states and international actors under conditions of increasing informational complexity and fragmentation.

The scientific novelty of the study lies in the original introduction of the "Vibewell" concept as a

communication model that integrates emotional resonance, narrative coherence, and intercultural engagement into the activities of both state and non-state actors within the international environment. The paper proposes methodological principles for identifying the structural components of this model and substantiates mechanisms for its adaptation within foreign policy strategies. These mechanisms encompass both formal institutional communication practices and informal intercultural dialogue formats, thereby expanding the analytical scope of contemporary communication studies in international relations.

The research advances the hypothesis that the "Vibewell" model enhances influence on international audiences by creating a shared informational and cultural space. Such a space contributes to the formation of positive associations regarding foreign policy initiatives, increases the effectiveness of strategic communication, strengthens the positioning of states within global narrative structures, and facilitates the emergence of new platforms for interstate and intercultural dialogue. The findings of the study suggest that "Vibewell" can be regarded as a promising conceptual tool for the modernization of communication strategies in contemporary international relations.

Keywords: *foreign policy, international relations, strategic communication, public diplomacy, soft power, Vibewell, communication model.*

Постановка проблеми. Сучасний стан міжнародних відносин характеризується високим ступенем динамічності, нестабільності та інформаційної перенасиченості, що безпосередньо впливає на ефективність зовнішньополітичної комунікації держав. Традиційні інструменти дипломатичної взаємодії – міжурядові переговори, офіційні форуми, брифінги, саміти – зберігають свою важливу функцію у структурі міжнародних відносин, проте дедалі частіше демонструють обмежену здатність створювати глибокий резонанс, стійку довіру та міжсуб'єктне порозуміння. Це зумовлює потребу у додаткових комунікативних форматах, здатних доповнювати офіційні дипломатичні механізми [1, с.21-64]. Причини цього явища багатовимірні: від зростання кількості нових акторів у глобальній політиці (неурядові організації, креативні індустрії, культурні ініціативи, інфлюенсери) – до трансформації самої природи інформаційного простору, який дедалі більше функціонує не в межах раціонального переконання, а у сфері емоційного сприйняття, візуальних символів та наративного протистояння.

На цьому тлі стратегічна комунікація як інструмент зовнішньої політики потребує оновлення не лише на рівні змісту, а й на рівні форми. Публічна дипломатія та soft power залишаються важливими концептами, однак на практиці їх реалізація часто обмежується репрезентаційними заходами, які не створюють умов для справжньої взаємодії. Відсутність живого, неконфронтаційного комунікативного простору призводить до зниження ефективності міжнародного впливу держав, послаблення символічної присутності у глобальному інформаційному полі та втрати аудиторної довіри [2].

У зв'язку з цим постає проблема пошуку інноваційних форматів зовнішньополітичної комунікації, які б відповідали викликам сучасності – зокрема, потребі у гнучких, відкритих, міжкультурно чутливих і резонансних формах взаємодії. Такі формати мають бути здатні не лише транслювати державну позицію, а й формувати довіру через спільне переживання культурного досвіду, діалогову атмосферу та емоційно значущу взаємодію. Водночас у науковому дискурсі недостатньо розроблено підходів, які б поєднували публічну дипломатію, елементи м'якої сили та комунікацію як живий досвід міжсуб'єктного порозуміння. Відповіддю на цю потребу може стати розробка концептуально нових моделей, що виходять за межі стандартних комунікативних шаблонів і інтегрують емоційний, культурний і стратегічний виміри взаємодії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз сучасної наукової літератури засвідчує зростаючий інтерес до проблем стратегічної комунікації, публічної дипломатії та м'якої сили у зовнішньополітичних практиках. Так, Нільссон П. та Екман І. демонструють, як стратегічна комунікація під час війни може медіатизувати образ нації, використовуючи кейс кампанії «Be Brave Like Ukraine» [1, с. 25–28]. Питання трансформації стратегічних наративів у публічній дипломатії розгорнуто у статті Гедлінг Е. [2, с. 3–5], де наголошується на ролі переконання, рутин і процесів у формуванні політичного дискурсу. У цьому контексті також важливою є праця Аггестам К., Бергман Росамонд А. та Гедлінг Е., в якій розглядається концепція цифрової нормативної боротьби у феміністичній зовнішній політиці [3, с. 230–233]. Дослідження Коплена М. та Бйолі К. показує, як інструменти цифрової дипломатії – зокрема гумористичний мемо-активізм – можуть формувати імідж держави та слугувати м'якою силою у конфліктних умовах [4, с. 7–10]. Це корелює з підходом Арсено П., який аналізує створення вартості через організаційне сторітелінг у практиках публічних комунікацій урядів [5, с. 3–4]. Уряди, на думку автора, дедалі активніше звертаються до елементів художнього наративу задля переконання цільових аудиторій. У статті Боде І., Дуччі К. та Лі П. К. акцент зроблено на тому, як наративи у сфері технологічного суперництва між США та Китаєм виконують функцію інструментів публічної політики,

розмиваючи межі між комунікацією, стратегією і впливом [6, с. 6–9]. Подібну багатовимірну функцію виконує стратегічна комунікація Європейського Союзу, про що йдеться у праці Бергмана Й. та Мюллера П. [7, с. 1632–1635]. Новим напрямом досліджень є участь молоді у неформальній дипломатії. Обер Дж., Матусевич Т. та Коновалова М. у своїй статті розглядають українських студентів як акторів м'якої сили, які у воєнний час виконують функцію культурних послів [8]. Їхнє залучення до міжнародних освітніх, культурних та комунікаційних форматів формує новий пласт позаінституційної публічної дипломатії. Окрему увагу привертають праці, що аналізують саму природу поняття м'якої сили. Генне П. С. наголошує, що концепт *soft power* часто використовується надто узагальнено і потребує чіткішого теоретичного обґрунтування та операціоналізації у емпіричних дослідженнях [9, с. 95–97]. Водночас Сюй Ц. підкреслює, що м'яка сила дедалі більше змінює глобальну динаміку, витісняючи традиційні форми сили й розширюючи інструментарій зовнішньої політики [10, с. 596–597].

Загалом, огляд літератури демонструє зростаючу багатовекторність досліджень у сфері зовнішньополітичної комунікації, в яких *soft power* розглядається як цілісна стратегія, що охоплює наративи, емоції, цифрові практики та участь нових акторів.

Метою статті є обґрунтування концепції *vibewell* як інноваційної моделі комунікації у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин, що інтегрує елементи м'якої сили, культурного резонансу та стратегічної взаємодії.

Виклад основного матеріалу. Міжнародне інформаційне середовище дедалі більше характеризується фрагментованістю, зниженням довіри до офіційних комунікацій та зростанням значущості емоційного, візуального й наративного контекстів. У цих умовах ефективність зовнішньополітичної комунікації значною мірою залежить від здатності держави не лише до передачі інформації, але й до побудови стійких, міжкультурно чутливих комунікативних практик, які створюють умови для резонансу, співпереживання, спільної присутності в культурному та емоційному просторі [4, с.3-29].

Традиційні формати дипломатичної взаємодії – міжурядові переговори, форуми, саміти, офіційні заяви – залишаються невід'ємною частиною зовнішньої політики, однак вони демонструють обмежену здатність забезпечувати глибоке залучення міжнародної аудиторії, формувати емоційні зв'язки та міжсуб'єктне порозуміння. Такі формати, як правило, відзначаються високим рівнем формалізованості, ієрархічності й закритості до неінституційних учасників, що обмежує їх потенціал у контексті новітніх викликів зовнішньополітичної комунікації. Це створює потребу в додаткових комунікативних моделях, які б доповнювали класичні дипломатичні інструменти шляхом створення відкритих, горизонтальних, атмосферно-резонансних форм взаємодії.

У цьому контексті пропонується концепція *vibewell* як інноваційної моделі комунікації у зовнішній політиці та міжнародних відносинах, яка інтегрує емоційно-резонансні, наративні та міжкультурні складові у діяльність як державних, так і недержавних акторів. Власне поняття «*Vibewell*» – це авторський неологізм, утворений шляхом поєднання англійських слів *vibe* (настрій, емоційна атмосфера, резонанс) та *well* (джерело; добре, збалансовано, гармонійно). Термін позначає особливу модель комунікації у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин, яка спрямована не стільки на інформування, скільки на створення емоційно та культурно значущого простору взаємодії, у якому формується довіра, міжсуб'єктне порозуміння та позитивне сприйняття держави як партнера. що слугує назвою комунікативної моделі, орієнтованої на створення особливого емоційного клімату у міжкультурній взаємодії.

Модель *Vibewell* передбачає не трансляцію готових змістів, а створення середовища, в якому комунікація відбувається природно, через спільну участь, взаємну відкритість і атмосферу залученості. Це дозволяє активізувати ті механізми зовнішньої комунікації, що базуються не на аргументації чи переконанні, а на глибинному відчутті спільності, довіри та культурної близькості. На відміну від звичних підходів, які фіксують комунікацію в межах чітко окреслених форматів, концепція *Vibewell* пропонує мислити подію як динамічний, співпереживаний процес – гнучкий за формою, але стратегічно вмотивований. Саме таку модель введено у даному дослідженні як новий тип зовнішньополітичної комунікації, здатної відповідати на виклики часу.

На відміну від культурних заходів репрезентаційного характеру, *vibewell* не зводиться до демонстрації національного мистецтва чи культурного контенту [5]. Його відмінність полягає у створенні відкритого простору спільної присутності, де кожен учасник є не просто спостерігачем, а співтворцем атмосфери. Стратегічне значення такої моделі полягає у тому, що вона працює не через раціональне переконання, а через досвід, відчуття, спільне культурне переживання. Таким чином, модель *vibewell* пропонується як доповнення до існуючих форматів зовнішньополітичної комунікації, як спосіб не тільки транслювати позицію держави, але й формувати спільний комунікаційно-культурний простір, у якому створюються умови для довіри, взаєморозуміння та довготривалого символічного впливу

(табл. 1). Це відкриває нові можливості для реалізації стратегій м'якої сили та публічної дипломатії в умовах постінформаційної епохи, де ключову роль відіграє не лише зміст, а й спосіб, у який цей зміст переживається.

Таблиця 1

Порівняння традиційних форматів зовнішньополітичної комунікації та інноваційної моделі vibewell

Критерій	Традиційні формати	Модель vibewell
Тип комунікації	Одностороння, ієрархічна – від держави до аудиторії	Двостороння, горизонтальна – взаємодія учасників на рівних умовах
Форма проведення	Формалізована, регламентована, протокольна	Гнучка, відкрита, атмосферна; формується спільно учасниками
Емоційне залучення	Низьке: орієнтація на раціональні повідомлення	Високе: акцент на емоціях, довірі, резонансі, культурному співпереживанні
Цільова аудиторія	Переважно офіційні особи, дипломати, інституційні представники	Ширше коло: державні та недержавні актори, молодь, креативні середовища, локальні громади
Зміст комунікації	Повідомлення офіційної позиції, інформування	Створення досвіду спільної присутності, співпереживання, культурного резонансу
Інструменти впливу	Раціональні аргументи, офіційні наративи	Soft power, атмосфера, наративна взаємодія, культурна символіка
Можливість долучення нових акторів	Обмежена – переважно державні структури	Відкрита – включає різноманітних учасників: митців, активістів, студентів, громадські ініціативи

Джерело: складено автором на основі [1-3,8-10]

Традиційні формати зовнішньополітичної комунікації залишаються важливими інституційними інструментами у структурі дипломатичної взаємодії. Вони виконують репрезентативну, нормативно-правову та координаційну функції, забезпечуючи політичну легітимність міжнародних контактів. Однак у сучасних умовах зростаючої інформаційної складності та багатосуб'єктності міжнародного середовища ці формати виявляють низку обмежень, що знижують їхню комунікативну ефективність. Передусім ідеться про односторонність комунікації, коли учасники подій переважно отримують заздалегідь підготовлену інформацію, не маючи змоги активно взаємодіяти або формувати зміст спілкування у відкритому горизонтальному просторі. Така структурна ієрархічність посилюється формальністю і протокольним характером самих заходів, що створює відчутну дистанцію між учасниками, обмежує потенціал довіри та унеможливорює глибший резонанс. У результаті знижується рівень емоційного залучення, оскільки комунікація в цих форматах орієнтована насамперед на раціональне інформування, тоді як емоційні чинники, наративи, спільний досвід і атмосфера – ключові компоненти м'якої сили – залишаються поза увагою. Ще одним суттєвим викликом є закритість традиційної дипломатії до нових акторів. У центрі уваги таких форматів зазвичай перебувають державні інституції, тоді як сучасні міжнародні відносини дедалі частіше включають до процесів взаємодії міста, регіони, неурядові організації, представників креативних індустрій, молодь та інші недержавні суб'єкти [6, с.1-14]. Таким чином, хоча класична дипломатична комунікація зберігає свою інституційну вагу, вона потребує доповнення новими, більш відкритими, емоційно й культурно чутливими форматами, які б дозволили державам ефективніше взаємодіяти у глобальному середовищі, що швидко змінюється.

Саме в цьому контексті виникає потреба у таких форматах зовнішньополітичної комунікації, які б розширювали можливості класичної дипломатії за рахунок нових принципів взаємодії. Запропонована модель vibewell відповідає цій потребі, пропонуючи не альтернативу традиційним інструментам, а концептуальне доповнення, яке дозволяє переосмислити саму природу зовнішньополітичного діалогу.

Однією з головних характеристик vibewell є його вбудованість у стратегічний комунікативний задум (рис. 1). Подія не існує у відриві від зовнішньополітичної стратегії держави, вона є її органічною частиною – інструментом реалізації завдань публічної дипломатії, просування цінностей та формування іміджу. Це означає, що vibewell – не культурна акція заради культурного змісту, а цілеспрямований комунікативний акт у системі міжнародної взаємодії.

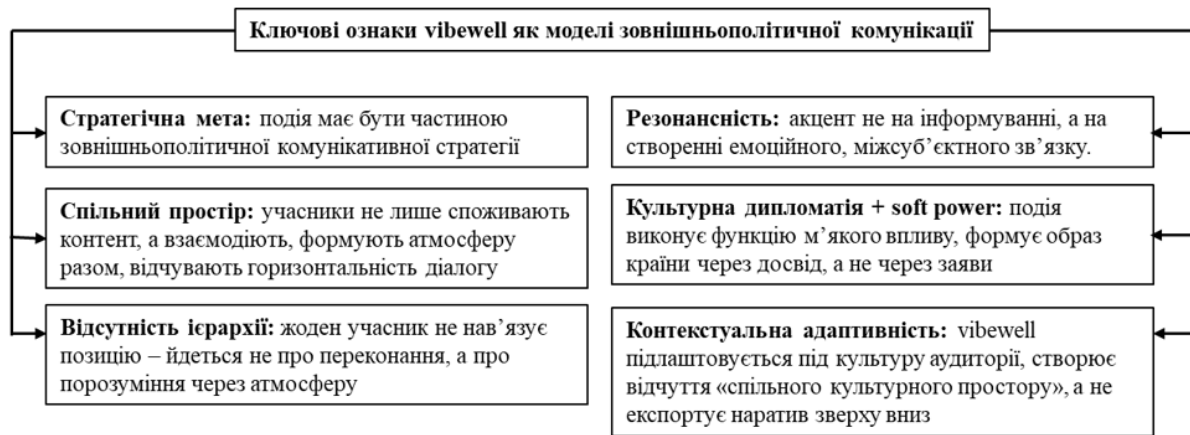

Рис. 1. Ключові ознаки vibewell як моделі зовнішньополітичної комунікації

Джерело: сформовано автором

Важливою особливістю цієї моделі є акцент на резонансності, а не на інформуванні. Якщо традиційні формати зосереджені на передачі повідомлень, то vibewell прагне створити простір емоційного зв'язку, відчуття співприсутності та взаємного розуміння. Це досягається через спільне формування атмосфери, у якій учасники не пасивно споживають підготовлений контент, а взаємодіють між собою на особистісному, культурному, символічному рівнях. Подія перестає бути сценою з чітко розділеними ролями і стає горизонтальним простором співдії, де всі сторони мають можливість впливати на зміст і тональність комунікації. В основі vibewell лежить поєднання механізмів культурної дипломатії та м'якої сили (soft power). Це не трансляція повідомлень про державну позицію, а створення досвіду, через який формується образ країни асоціативно, емоційно, у процесі занурення в атмосферу. Такий формат не нав'язує готові наративи, а пропонує їх прожити, відчути і співвіднести з власним досвідом. Принципова риса vibewell – відсутність ієрархії. Усі учасники перебувають в умовах довіри та відкритості, жодна сторона не займає привілейованого становища, не диктує готові рішення, а спільно вибудовує атмосферу діалогу. Комунікація в моделі vibewell не зводиться до переконання чи маніпуляції, вона орієнтована на взаємне порозуміння через атмосферу, у якій важливі не лише слова, а й невербальні сигнали, контекст, інтонація.

Контекстуальна адаптивність є ще однією визначальною ознакою. Vibewell не експортується як жорсткий формат, а кожного разу створюється заново, адаптуючись до культурного коду аудиторії, ментальних очікувань, естетики простору. Завдяки цьому модель дозволяє формувати спільний культурно-комунікаційний простір, у якому зникає межа між «нашим» і «їхнім», а відтак посилюється ефект довіри, відкритості й символічної взаємної присутності.

Таким чином, методологічні засади визначення компонентів моделі vibewell ґрунтуються на міждисциплінарному підході, що поєднує принципи стратегічної комунікації, теорії міжкультурної взаємодії, публічної дипломатії та наративного аналізу. В основі моделі лежить уявлення про комунікацію як процес створення спільного смислового поля, а не лише як обмін інформацією. Тому ключовими методологічними орієнтирами є:

- контекстуальна чутливість, яка вимагає врахування культурного, соціального та емоційного середовища події;
- діалогічність, що передбачає рівноправну участь усіх сторін у формуванні комунікативного простору;
- афективний резонанс як критично важливий параметр ефективності взаємодії;
- гнучка структура, яка не нав'язується як фіксований сценарій, а формується ситуативно, з урахуванням цілей, аудиторії, контексту і ресурсів.

На основі цих принципів можна виокремити три базові компоненти моделі vibewell: (1) емоційно-атмосферна складова (створення сприятливого середовища співучасті), (2) наративна складова (формування м'яких смислів через спільні історії, культурні образи, символіку), та (3) комунікативна динаміка (тип взаємодії між акторами – від фасилітованого діалогу до колективної дії).

Щодо механізмів адаптації моделі vibewell до зовнішньополітичних стратегій, то йдеться про інтеграцію подій та практик цього типу як частини публічної дипломатії, що діє паралельно з офіційними форматами, але не дублює їх. Адаптація можлива у двох векторах. Перший – інституційний: модель може бути використана в роботі культурних представництв, інститутів мови, академічних програм,

дипломатичних місій у формі культурних заходів нового типу, що поєднують комунікацію та досвід. Другий – неформальний: через співпрацю з локальними громадами, молодіжними середовищами, креативними індустріями, громадськими організаціями, які можуть виступати співорганізаторами подій у стилі vibewell, формуючи простір довіри на рівні міжкультурного діалогу.

Узгодженість із зовнішньополітичною стратегією забезпечується через визначення чітких цільових аудиторій, наративних орієнтирів та оцінку ефективності не лише в медіа-показниках, але й у зміні сприйняття, зростанні символічного капіталу держави, посиленні міжособистісних зв'язків. Таким чином, vibewell може функціонувати як гнучкий інструмент м'якої інтеграції в локальні культурні контексти, не втрачаючи при цьому стратегічної узгодженості із загальними цілями міжнародної комунікації держави.

Висновки. У результаті проведеного теоретичного дослідження було обґрунтовано доцільність застосування інноваційних комунікативних моделей у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин, що виходять за межі традиційної дипломатичної практики. З огляду на виклики сучасного глобального інформаційного середовища, було запропоновано авторську концепцію vibewell як таку, що дозволяє переосмислити підходи до стратегічної взаємодії державних і недержавних акторів.

Модель vibewell орієнтована на створення емоційно-резонансного, наративно насиченого та міжкультурно чутливого комунікативного простору, в якому комунікація розглядається не як передача інформації, а як спільне переживання досвіду. Визначено методологічні засади побудови цієї моделі, що ґрунтуються на діалогічності, контекстуальній адаптивності, відсутності ієрархії та гнучкості структури. Механізми адаптації vibewell до зовнішньополітичних стратегій держав включають як офіційні канали публічної дипломатії, так і неформальні міжкультурні діалоги. Модель є ефективним інструментом м'якої сили, здатним не лише покращувати міжнародний імідж держави, а й формувати довготривалі зв'язки довіри та співпраці.

Таким чином, vibewell постає як перспективний напрям розвитку сучасних комунікаційних стратегій у сфері міжнародних відносин, що відповідає потребам часу та відкриває можливості для взаємодії у глобальному середовищі.

Література

1. Nilsson P., Ekman I. "Be Brave Like Ukraine": Strategic Communication and the Mediatization of War. *National Security and the Future*. 2024. Vol. 25, No. 1, P. 21–64. DOI: <https://doi.org/10.37458/nstf.25.1.2> (дата звернення: 23.10.2025).
2. Hedling E. Strategic narratives in public diplomacy scholarship: practices, processes and politics of persuasion. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2025. № 1. <https://doi.org/10.1057/s41254-025-00423-3> (дата звернення: 5.11.2025).
3. Aggestam K., Bergman Rosamond A., Hedling E. Digital Norm Contestation and Feminist Foreign Policy. *International Studies Perspectives*. 2024. Vol. 25(2):226–245. DOI: <https://doi.org/10.1093/isp/ekad017> (дата звернення: 5.11.2025).
4. Coplen M., Bjola C. The Ukrainian meme machine: digital diplomacy and 'quantum humour'. *European Journal of International Relations*. 2025. Vol. 25, No. 1. P. 3–29. DOI: <https://doi.org/10.1177/13540661251382854> (дата звернення: 5.11.2025).
5. Arceneaux P. Value Creation through Organizational Storytelling: Strategic Narratives in Foreign Government Public Relations. *Public Relations Review*. 2024;50(2):102433. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2024.102433> (дата звернення: 6.12.2025).
6. Bode I., Ducci C., Lee P. K. Narrating and Practising the US–China "Tech War". *Global Studies Quarterly*. 2025. Vol. 5, No. 2, Article ksaf037. P. 1–14. DOI: <https://doi.org/10.1093/isagsq/ksaf037> (дата звернення: 9.10.2025).
7. Bergmann J., Müller P. Towards an integrated approach to EU foreign policy? Horizontal spillover across the humanitarian-development and the security-migration interfaces. *Journal of European Public Policy*. 2024. Vol. 32, No. 7. P. 1625–1651. DOI: <https://doi.org/10.1080/13501763.2024.2368256> (дата звернення: 15.10.2025).
8. Ober J., Matuskevych T., Konovalova M. The role of Ukrainian students as civic ambassadors during the war. *Cogent Arts & Humanities*. 2026. Vol. 13, No. 1. Article 2606320. DOI: <https://doi.org/10.1080/23311983.2025.2606320> (дата звернення: 23.11.2025).
9. Henne P.S. What we talk about when we talk about soft power. *International Studies Perspectives*. 2022. Vol. 23, No. 1. P. 94–111. DOI: <https://doi.org/10.1093/isp/ekab007> (дата звернення: 27.11.2025).
10. Xu Z. Impact of soft power on traditional global dynamics. *Journal of Education, Humanities and Social Sciences*. 2023. Vol. 24. P. 595–598. DOI: <https://doi.org/10.54097/1fxa9y87> (дата звернення: 1.12.2025).

References

1. Nilsson P., Ekman I. “Be Brave Like Ukraine”: Strategic Communication and the Mediatization of War. *National Security and the Future*. 2024. Vol. 25, No. 1, P. 21–64. DOI: <https://doi.org/10.37458/nstf.25.1.2> (accessed October 23, 2025).
2. Hedling E. Strategic narratives in public diplomacy scholarship: practices, processes and politics of persuasion. *Place Branding and Public Diplomacy*. 2025. № 1. <https://doi.org/10.1057/s41254-025-00423-3> (accessed November 11, 2025).
3. Aggestam K., Bergman Rosamond A., Hedling E. Digital Norm Contestation and Foreign Policy. *International Studies Perspectives*. 2024. Vol. 25(2):226–245. DOI: <https://doi.org/10.1093/isp/ekad017> (accessed November 11, 2025).
4. Coplen M., Bjola C. The Ukrainian machine: digital diplomacy and ‘quantum humour’. *European Journal of International Relations*. 2025. Vol. 25, No. 1. P. 3–29. DOI: <https://doi.org/10.1177/13540661251382854> (accessed November 11, 2025).
5. Arceneaux P. Value Creation through Organizational Storytelling: Strategic Narratives in Foreign Government Public Relations. *Public Relations Review*. 2024;50(2):102433. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.pubrev.2024.102433> (дата accessed December 6, 2025).
6. Bode I., Ducci C., Lee P. K. Narrating and Practising the US–China “Tech War”. *Global Studies Quarterly*. 2025. Vol. 5, No. 2, Article ksaf037. P. 1–14. DOI: <https://doi.org/10.1093/isagsq/ksaf037> (accessed October 9, 2025).
7. Bergmann J., Müller P. Towards an integrated approach to EU foreign policy? Horizontal spillover across the humanitarian-development and the security-migration interfaces. *Journal of European Public Policy*. 2024. Vol. 32, No. 7. P. 1625–1651. DOI: <https://doi.org/10.1080/13501763.2024.2368256> (accessed October 15, 2025).
8. Ober J., Matushevych T., Konovalova M. The role of Ukrainian students as civic ambassadors during the war. *Cogent Arts & Humanities*. 2026. Vol. 13, No. 1. Article 2606320. DOI: <https://doi.org/10.1080/23311983.2025.2606320> (accessed November 23, 2025).
9. Henne P.S. What we talk about when we talk about soft power. *International Studies Perspectives*. 2022. Vol. 23, No. 1. P. 94–111. DOI: <https://doi.org/10.1093/isp/ekab007> (accessed November 27, 2025).
10. Xu Z. Impact of soft power on traditional global dynamics. *Journal of Education, Humanities and Social Sciences*. 2023. Vol. 24. P. 595–598. DOI: <https://doi.org/10.54097/1fxa9y87> (accessed December 1, 2025).

Отримано: 30.12.2025

Прийнято до публікації: 13.01.2026

Опубліковано: 15.01.2026